

Mireia Gelabert i Oriol és una jove que va entrar en el món de l'arquitectura en uns moments prou difícils però que ha sabut tirar endavant com a arquitecta municipal i també com a professional liberal.

“El tema artístic m'agradava molt, i em va semblar que aquesta disciplina englobava no tan sols la idea de creació i d'estètica, sinó també tot un vessant social i tècnic”, explica. Li demanem que ens comenti com va començar i per què es va decidir pel sector de l'Administració: **“Em vaig posar a treballar l'any 1992, quan la construcció no passava per un bon moment. Amb uns companys d'estudis vam posar un despatx, però la feina va baixar de cop i aleshores vaig decidir presentar-me a les oposicions que es convocaven a Pineda. La veritat és que ho vaig provar una mica escèptica, però de seguida em va agradar molt més del que em pensava”**.

Des del punt de vista d'una població com Pineda, la Mireia té una idea clara d'allò que la gent ha d'entendre de l'urbanisme: **“Els ciutadans han de comprendre que l'espai públic també contribueix al funcionament de la societat, el lloc per on nosaltres passem, circulem, ubiquem els nostres habitatges i els edificis públics, s'ha de mirar, si no ho ordenem seria un garbuix, un vertader caos”**. Els pobles costaners tenen especials dificultats per reestructurar el seu territori, i la nostra protagonista parla així: **“Fa gairebé tres anys que treballo a Pineda i lluito perquè pugui canviar una mica, perquè és fruit de l'especulació d'un moment en què tothom va intentar fer el màxim pel turisme i es va fer sense coherència. Com a mínim intento que no torni a passar. Tenim en compte l'equipament social, on de mica en mica anem posant esforços”**. Això no sempre és fàcil, i la Mireia se n'ha adonat des que és a l'Administració: **“Una de les parts de la feina és controlar el que fan els altres, tens una tasca important de vigilància. Quan et vénen a buscar una llicència municipal veus com funciona el mercat, s'intenta fer el màxim amb el mínim de diners, i la teva feina consisteix a intentar que el poble mantingui una certa harmonia. Sovint és complicat”**.

Aquesta nova visió de l'urbanisme porta també una nova visió de l'arquitectura: **“Evidentment són dos temes que tenen una relació molt forta, i cada vegada més entra en el procés de planificació i construcció el tema del medi ambient”**. I aquest tema és el que la gent ha d'entendre: **“La contaminació també forma part d'aquest món. Imaginem-nos una costa totalment edificada, ningú ha de destruir el lloc on ha de viure i d'això se n'ha de prendre consciència”**. El futur de l'arquitectura, per la Mireia, passa per aquí: **“El reciclatge i la conservació de materials són cada vegada més fonamentals, la durabilitat dels edificis és clau, perquè aquest edifici queda allà per sempre. Segons quins materials es fan malbé molt de pressa, o hi ha formes que a la llarga cansen, i fins ara això no s'ha tingut en compte i ens trobem amb poblacions que fan angoixa de veure”**.

Mireia Gelabert treballa també pel seu compte en el món de

l'habitatge i de l'obra pública, que segons ella tenen un marge més ample de llibertat de creació: **“He fet molta obra pública a Menorca, des d'una residència d'ancians fins al projecte d'un teatre, passant per l'ampliació d'unes escoles. A Pineda he fet l'ampliació del casal d'avis. Òbviament t'has de cenyir a una normativa, però tens més marge d'acció que treballant per a un promotor, per exemple”**. Esmentem la importància que deu tenir l'entorn natural i arquitectònic a l'hora de construir en una illa com aquesta, i respon: **“Has de vigilar de no trencar amb l'aspecte de la zona, però de totes maneres, sempre ho tinc molt en compte. Segurament sóc de la que s'anomena 'generació de l'arquitectura del lloc', a l'Escola en vam parlar molt, i és que quan fas un edifici has de pensar en la seva integració en un espai determinat”**.

La nostra protagonista entén l'arquitectura com un servei a la societat i per aquesta raó s'interessa per **“donar funció a un espai concret, que ha de ser coherent en si mateix i amb l'entorn i alhora estètic”**. En relació a això explica: **“Jo em decanto per un tipus d'arquitectura més racional que de forma. Quan em plantejo un edifici ho faig partint del programa que m'han donat i de l'espai on ha d'estar ubicat, la forma em ve donada pel seu caràcter, per la seva funcionalitat”**.

Insistim perquè ens parli del problema de l'habitatge, que havíem deixat una mica de banda: **“En aquest camp estàs gairebé sempre a les mans d'un promotor que et diu què has de fer. A ell el que li interessa la majoria de vegades és que la barana del balcó li surti barata, i et sents lligat de peus i mans, malgrat que ets qui assumeixes la màxima responsabilitat”**. Pel que fa a aquest tipus de projecte, de totes maneres, és molt important quin es demana a l'arquitecte que sigui el resultat final: **“Quan el que fas és una obra de promotor o de protecció oficial, no penses en un client concret, et bases en un estàndard social, i a partir d'aquí intentes aconseguir el màxim de confortabilitat amb el mínim d'espai”**. I segueix: **“Quan tens un client privat t'has de fixar amb la manera de ser d'aquella persona. Fins i tot els petits detalls sobre com mengen o com vesteixen són importants!”** Sovint aquestes persones arriben al despatx de Mireia Gelabert amb un **“munt de revistes sota el braç”** i ha d'intentar que vegin què és el millor per ells: **“Has de fer-te valer, fer que aquella persona confii en tu, és pura psicologia”**.

La nostra entrevistada és molt exigent amb ella mateixa i no li costa reconèixer-ho: **“Acabar un projecte vol dir per a mi pensar que l'hauria pogut fer diferent, sóc molt autocrítica. Si em demaneu de què estic satisfeta sempre diré que del que estic fent en l'actualitat. Em sento encara en un procés molt immadur de la meua carrera”**.

Mireia Gelabert es mostra franca i oberta, i sap que encara li queda molta carrera per endavant, i estem segurs que amb la senzillesa i el bon fer que la caracteritzen reeixirà plenament en tot el que es proposi.

“Els ciutadans han de comprendre que l’espai públic també contribueix al funcionament de la societat. El lloc per on passegem, circulem, ubiquem els nostres habitatges i els edificis públics, s’ha de mimar”

Mireia Gelabert - Barcelona (Barcelonès)